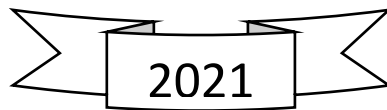

Associació El "Petit Príncep" de Catalunya

Obra participant

Un estel més al cel

REFLEXIÓ

Demano perdó als companys/es, per la tardança a escriure aquestes paraules, també són dedicades a una persona gran.

Tinc una excusa, era com una segona mare per mi.

Tinc una altra excusa, aquesta persona gran, va traspasar, ja fa més d'un mes, el meu cor no estava encara preparat, per pensar-hi massa, i tampoc el meu cap volia fer-ho...

Però ha arribat el moment... i vull dedicar aquesta reflexió a una persona gran, la meva estimada tieta Ascensión... a la que en algun moment tornaré a veure...

Ja sé que no és un bon tema, és sobre el tram del llibre més trist i real de tot el llibre, de la vida mateixa. Parla de la mort del nostre estimat Príncep. I que vaig veure reflectida en el moment del traspàs de la meva tieta...

El nostre Petit explica:

- Et faré patir, semblarà que estigui mort...
- No puc endur-me aquest cos, pesa massa...
- Serà com una escorça abandonada, no són tristes les escorces velles...
- I va marxar suaument, no va fer ni soroll...

Va fer el mateix la tieta... en realitat no va morir, només com el nostre Petit Príncep, va deixar el seu cos terrenal.

Però ella estarà sempre entre nosaltres, com els estels al cel, un d'ells és l'Asteroide 612, i l'altre la tieta.

Aquest relat li vaig explicar a ella, i a la resta de la família en el seu llit mortuori. Després d'aquest acte, el meu cor va quedar en pau amb ella i amb mi mateixa.

- I quan t'hagis consolat, estaràs content d'haver-me conegut, de vegades obriràs la finestra, perquè sí, per gust.
- El que és important, no es veu... És invisible als ulls..., només s'hi veu bé amb el cor...

Sempre estaràs amb mi... i riuré cada vegada que miri al cel... des d'alguna estrella, m'estaràs mirant...

T'estimo